

iulie
2016

SPERANȚA

REVISTA ROMÂNILOR CREȘTINI DIN AUSTRALIA

anul 3
nr. 29

*Vor renunța Bisericile la
zona de confort?*

Ps. Samy Tuțac Pag. 3

Roadă Duhului Sfânt

Ps. Teofil Ciortuz Pag. 7

TEMPERAMENTUL RĂU

Ps. Pavel Gag Pag. 11

EUTANASIA

Daniela Ion Pag. 12

CĂLĂTOAREA - POEZII

Elena Marin Alexe Pag. 15

COZONACII CU BUCLUC

Lucreția Buzgău Pag. 20

Eben Ezer Pag. 9

APEL LA COMPASIUNE Pag. 3

ÎNSEMĂRI ÎN TIMP

CONSTANTIN OPRĂNESCU Pag. 17

PERSPECTIVA NEGATIVĂ A MUNCII

PS. IOAN BUȘAN Pag 14

Pericolul entuziasmului de trei zile!

Pastor Sorin Cigher

Florin Barbu

Când am primit vestea că s-au întors acasă, în familie, copiii familiei Bodnariu, am început să înlăcrimez, pentru că m-am entuziasmat, m-am bucurat, parcă era vorba de familia mea. Am trăit momentul reunirii familiei cu o mare încărcătură emoțională. Tot ce putem spune este: slăvit să fie Domnul că El a biruit! Au fost mulți implicați, zeci de mii de oameni, lideri religioși și politici s-au înrolat trup și suflet în rezolvarea cazului. Au ieșit în stradă, de la copii mici până la cei mai în vârstă. Toți am simțit cu familia greu încercată! Deznodământul? Copiii familiei sunt acasă!

Doresc acum să privim mai departe. A fost un caz, dar fenomenul Barnevernet nu s-a dizolvat! Sunt mii de familii care încă sunt traumatizate! Pericolul este să uităm de ei și să ne vedem de treburile noastre de zi cu zi. Frați creștini, stimați politicieni, dragilor din bisericile neoprotestante și nu numai, gândiți-vă că lupta trebuie continuată și pentru celelalte familii. Nu este gata războiul! Lupta abia a început! Am câștigat o bătălie, dar nu vă puneți armele în cui! Luptăm pentru niște valori fundamentale ale familiei.

Dacă am acumulat acum experiența mitingurilor, haideți să nu obosim! Trebuie să luptăm pentru familiile anonime din țările în care instituțiile au un comportament agresiv și inuman. Să nu vă piară entuziasmul! Stimați lideri religioși, păstori, preoți, episcopi etc., mobilizați oamenii pentru a lupta în continuare pentru familiile care își plâng copiii aflați departe de ei. Un exemplul dureros este familia Nan. Nu trebuie să uităm această familie! Trebuie să ieșim în stradă pentru micuții lor. Politicienii trebuie să fie la fel de vehemenți și pentru ei... Să nu ne piară cheful de luptă! Trebuie să luptăm ca odată pentru totdeauna, familia să rămână familie! Copiii să fie crescuți în condițiile normale ale familiei biologice și nu departe, în familii surogat, în familii anormale.

Milităm pentru o analiză corectă și nu subiectivă. Le cerem să respecte drepturile religioase ale fiecărei familii și niciodată să nu treacă peste instituția sacră a familiei create de Dumnezeu!

Am dovedit că împreună putem! Am arătat că în spatele nostru nu stau rușii, ci Dumnezeu! Am reprezentat cu demnitate cauza și am fost fermi pentru că am crezut în aceste valori! Sigur, dușmanul a fost făcut de rușine! Aceasta îi este soarta. De partea celor care iubesc adevărul este Dumnezeu adevăratului. Așadar, nu dăm înapoi! Compatrioții noștri au nevoie de ajutor, indiferent de nuanța politică, religioasă, socială pe care o au. Să nu ne lăsăm entuziasmați și să ne întoarcem la cotidian, trebuie să revenim în public, pe toate căile, în mod special în fața Creatorului nostru și să mijlocim pentru familiile rămase în beznă suferinței.

Dumnezeu să ne entuziasmeze în această luptă și să ne bucurăm de orice reușită, iar fiecare succes să ne motiveze și mai departe la luptă! Împreună, uniți pentru o cauză nobilă, vom continua să luptăm!

www.stiricrestine.ro

VOR RENUNȚA BISERICILE LA „ZONA DE CONFORT”?

Păstor Samy Tuțac

Majoritatea Bisericilor Evanghelice din România (și din diaspora – N.E.), se zbat de ceva vreme într-un fel de mlaștină a ineficienței. Au intrat de mult într-o „zonă de confort”, acea zonă în care „nu înveți nimic și nu progresezi în nici un fel”, iar acum a sosit nota de plată. Deși știu că „zona de confort” este o zonă a mediocrității spirituale, multe Biserici refuză să-și reevalueze serios viziunea (dacă o au) și să-și stabilească o strategie biblică de ieșire din mlaștină și (re)devenire a ceea ce ar trebui să fie.

Sunt biserici pe care lipsa de viziune, de o minimă strategie și de direcție spirituală le-a aruncat în ineficiență și care aleg de bunăvoie să rămână în același stadiu sau să testeze doar modele învechite pe care le-au testat ani la rând, fără nici un rezultat notabil. Unele biserici sunt convinse chiar, că nu pot face nimic fiind doar niște victime neajutorate ale schimbărilor rapide și neașteptate din societate. În plus, sunt unele Biserici care se mândresc cu ignoranța lor, confundând lipsa de implicare activă cu spiritualitatea sau sfințenia. Sunt biserici care, de ani de zile, fac aceleași lucruri, folosesc aceleași metode care nu mai dau demult rezultate și speră într-un miracol, un miracol care refuză să se întâmple. Deși nu se mișcă deloc în direcția schimbării, deși cei mai mulți văd că vechile

paradigme sunt cu termenul de valabilitate expirat, totuși speră că într-o bună zi, lucrurile se vor schimba cumva, fără să miște vreun deget. Dar, spre dezamăgirea lor, cel mai probabil vor sta departe de binecuvântările pe care Dumnezeu le are pregătite pentru acele biserici locale gata să discearnă timpul lui Dumnezeu și să se miște în ritmul Lui.

Societatea este într-o continuă schimbare, iar lucrurile se mișcă, nu neapărat în direcția bună, mai rapid ca oricând înainte, așa că Bisericile care se tot zbat în mlaștina ineficienței au nevoie să părăsească cât mai repede „zona de confort”. Provocările sunt prea mari pentru a-și pierde timpul cu lucruri nefolositoare. Dacă bisericile nu renunță urgent la „zona de confort”, cine va duce Evanghelia unei generații care și-a pierdut valorile, și care s-a contaminat cu „sindromul lehamite”?

Pentru că altă soluție de ieșire din mlaștina ineficienței nu există, vor fi biserici care vor accepta provocarea, vor ieși din „zona de confort”, vor împărtăși Evanghelia cu alții, vor face ucenici și vor crește. Altele, vor rămâne în mlaștina ineficienței și vor face aceleași lucruri, folosind aceleași metode învechite și vor avea aceleași rezultate... și vor dormi liniștite... și vor face aceleași lucruri până la adânci bătrânețe... și se vor trezi... cu băncile goale.

APEL LA COMPASIUNE

Noaptea sunt tot mai reci pe măsură ce înaintăm în iarnă. Noi ne îmbrăcăm cu haine călduroase pentru a putea merge pe străzi să ajutăm pe cei fără adăpost.

Acești oameni au nevoie de haine călduroase, de păături, de încălțăminte. Mulțumim celor care donează aceste lucruri, dar nu sunt suficiente. Dacă aveți păături pe care nu le folosiți, gândiți-vă că acești oameni dorm uneori pe pământul ud.

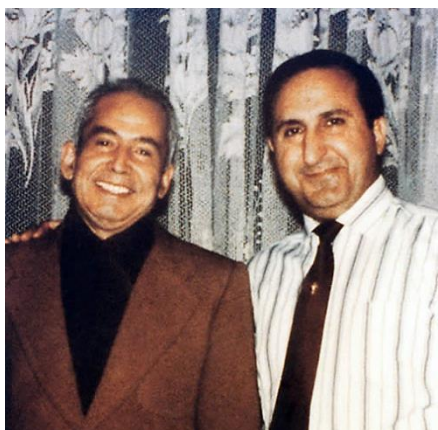
Contactați pe păstorul Dorel Brîndaș la telefon 0401565160, sau pe Aurel Coța la telefon 0419925990.

Dumnezeu binecuvântează pe cei cu inimă miloasă.

El a murit în locul meu

Cu aproape 100 de milioane de locuitori, lumea persană cuprinde tot Iranul modern și se întinde în Irak, Afganistan și Tajikistan. Locuitorii vorbesc variații ale limbii persane vechi. Spre deosebire de musulmanii sunniți, care sunt majoritari în alte regiuni ale Casei Islamului, majoritatea iranienilor musulmani sunt shiiti.

Mehdi Dibaj și Haik Hovsepian

Când Ayatollah Khomeini a înființat Republica islamică în Iran în 1979, majoritatea a considerat că acest lucru va fi o lovitură puternică pentru creștinism. Cu toate acestea, milioane de iranieni au respins teocrația islamică ce le-a devastat țara lor, iar sute de mii de oameni s-au întors la Hristos.

Mii de creștini au făcut față arestărilor și persecuțiilor și mulți au părăsit țara.

Aceia care au rămas îl laudă pe Dumnezeu în secret în biserici subterane sau în propriile lor case, cu ajutorul transmisiunilor televizate prin satelit. Această părtășie tot mai mare de credincioși vine cu un preț pentru cei care au fost mult timp ucenici ai lui Hristos, cum ar fi iranianul-armean creștin, Haik Hovsepian.

Haik Hovsepian a devenit primul episcop al Bisericii „Adunările lui Dumnezeu” din Iran în 1980. Cu toate că permitea creștinilor etnici, ca armeanul Haik, să-și practice credința, guvernul interzicea ca aceștia să-și împărtășească credința lor cu musulmanii. Însă Haik a refuzat să cedeze presiunilor guvernului, spunând: „Chiar dacă ne arestează sau murim pentru credința noastră, noi tot nu cedăm”. Un alt credincios cu trecut musulman era pastorul Mehdi Dibaj. În 1983, Dibaj a fost arestat și închis fără judecată și presat să se lepede de credință. Dibaj a îndurat nedreptatea spunând: „Nu numai că sunt mulțumit că sunt în închisoare pentru onoarea Numelui Său Sfânt, dar sunt gata să îmi dau viața de dragul lui Isus, Domnul meu”. În 1993, într-un tribunal secret, Dibaj a fost condamnat la moarte pentru renunțarea la credința islamică.

Când episcopul Haik a auzit de sentința lui la moarte, a trebuit să aleagă ceva. Ca armean, Haik ar fi putut să rămână în tăcere, și să evite persecuția. Haik însă, a refuzat să întoarcă spatele fratelui său și a făcut publice eforturile sale de a-l salva pe Dibaj.

Eforturile lui au avut efect și, ca răspuns la protestele internaționale, Dibaj a fost eliberat în 16 ianuarie 1994. Trei zile mai târziu, episcopul Haik a fost răpit, torturat și găsit mort într-un mormânt nemarcat, fiind înjunghiat de 27 de ori în piept. La înmormântarea lui, Mehdi Dibaj a zis printre lacrimi: „Când Isus a murit pe cruce, numai Baraba a știut că a murit în locul lui. Când Haik a murit, eu știu că el a murit în locul meu.”

Știri Creștine.ro

Isus a potolit furtuna!

MĂRTURIE

Când vântul și valurile furtunii au amenințat să răstoarne o ambarcațiune plină cu refugiați din Orientul Mijlociu, Isus a apărut la ei într-un mod dramatic, potolind furtuna și salvându-le viețile.

Următoarea relatare, cu adevărat uimitoare, este de la Erick Schenkel, Director al Proiectului Filmului *Isus*.

„Un grup de refugiați, fugind de luptele din Orientul Mijlociu, erau înghesuiți în mai multe bărci. Înceau să treacă Marea Egee cu destinația Grecia,” povestește Schenkel.

Apele mării au fost extrem de periculoase și câteva bărci din această mică flotă s-au răsturnat.

Raportul ne aduce aminte de o furtună similară în Marea Galileii descrisă în Cărțile Bibliei, când „deodată, s-a stărnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri” (Marcu 4:37).

Refugiații erau speriați, tot așa cum și cei ce călătoreau cu Isus erau speriați.

„Dar oamenii dintr-una din bărcile au început să strige către Dumnezeu. Dintr-odată *o ființă cerească strălucitoare*, a apărut în barcă, raportează Schenkel”. „Toți cei din barcă au știut imediat că este Isus.

Și atunci ceva miraculos s-a întâmplat. Isus a potolit furtuna!

Din momentul acela marea a devenit calmă și liniștită. Toți cei din barcă au ajuns la mal, nevătămați.”

rodiagnusdei.wordpress.com

Sotii Bodnariu și cei cinci copii, reuniți după 210 de zile de chin

Familia Bodnariu, despărțită în luna noiembrie a anului trecut de toți cei cinci copii ai săi, a fost reunită, în întregime, luni 14 iunie 2016. Reunificarea familiei Bodnariu a fost anunțată încă de acum o săptămână și jumătate, dar întoarcerea copiilor acasă a avut loc abia luni. Anunțul de reunificare a familiei este însoțit și de o fotografie de familie.

Marius și Ruth Bodnariu, familia româno-norvegiană rămasă în luna noiembrie a anului trecut fără cei cinci copii luați din familie de Protecția Copilului, s-a reunit luni 14 iunie. Cei doi soți, care și-au primit într-o primă fază bebelușul, în vârstă de doar trei luni în momentul preluării din familie, au câștigat lupta cu Barnevernet, Serviciul de Protecție a Copilului din Norvegia, reușind să îi readucă în familie și pe copiii mai mari (doi băieți și două fete).

Anunțul reunificării efective a familiei a fost făcut printr-un comunicat al cărui conținut îl redăm integral.

Cazul Bodnariu: În sfârșit acasă, ÎMPREUNĂ! Slăvit să fie Dumnezeu care a împlinit dorința și rugăciunile pentru reunificarea familiei Bodnariu Marius și Ruth! Îi mulțumim Lui că s-a îndurat de părinți și de copii și astăzi, după 210 de zile, sunt din nou împreună, acasă! Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această zi pe care noi toți am așteptat-o împreună cu Marius, Ruth, Eliana, Naomi, Matei, Ioan și Ezekiel! Vă mulțumim tuturor celor care ați fost alături de Marius, Ruth, copilașii lor și de întreaga familie Bodnariu în aceste luni de grea încercare!

Dorim să îl menționăm în mod special pe regretatul Cristi Țepeș, care ne-a transmis tuturor de la fața locului durerea pe care el a simțit-o văzând necazul prin care trecea familia Bodnariu. A plecat din lumea noastră și n-a mai apucat să finalizeze proiectul început și nici să fie părtaș la bucuria de astăzi, dar cu siguranță el se bucură acum în prezența Domnului. Domnul să îi binecuvânteze familia cu mângâierile Sale!

Din motive obiective, informațiile și imaginile din familia Bodnariu vor fi restrânse la strictul necesar. Vă mulțumim tuturor pentru înțelegere, mulțumim în special presei! În aceste zile, familia are nevoie imperioasă de liniște și intimitate netulburată, acestea fiind mai mult decât necesare deopotrivă pentru părinți, cât și pentru copii, în procesul de recuperare care urmează. Credem că Dumnezeu va vindeca inimile lor și rănilor profunde din sufletele lor. Ne rugăm în continuare pentru ei și mulțumim încă o dată lui Dumnezeu pentru această zi!

Păstor Cristian Ionescu

Într-o situație asemănătoare se află Diana și Florin Barbu stabiliți din 2007 în Regatul Unit. Au împreună o fetiță de 8 ani și un băiețel de 5 ani, care le-au fost luați de Serviciul de protecție a copilului. În decembrie 2014 Diana și Florin au pierdut primul proces cu Serviciul de protecție a copilului și, de atunci, nu și-au mai putut vedea copiii. Au fost separați definitiv. Apoi micuții au intrat în programul de adopție și au fost preluați de o familie de homosexuali. Să nu încetăm să ajutăm familia Barbu și să-i aducem în rugăciunile noastre înaintea Domnului.

Știu faptele tale, osteneala ta...

Biruința vine de la Domnul și, în spiritul acestei biruințe, un grup de tineri de la Prima Biserică Baptistă din Australia au făcut o vizită Bisericii Baptiste Speranța, aducând o mireasmă proaspătă și un cântec de aducerea aminte: „Ai fost răstignit și cuiele-mi spun ce mare Ți-a fost iubirea”.

Păstorul Daniel P. Nicolici a predicat din Apocalipsa, accentuând cuvintele Domnului Isus: „Știu faptele tale, osteneala ta...”.

„Dumnezeu care cunoaște

totul S-a făcut pe sine cunoscut. El se descoperă nouă prin Duhul Sfânt, Cuvântul se interpretează singur, nu noi suntem cei ce-L interpretăm, suntem prea mici pentru a-L înțelege pe Dumnezeu. «Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel atotputernic. Și Dumnezeu a dat descoperirea Lui Domnului Isus, acesta a trimis-o prin îngeri la Ioan care era exilat pe insula Patmos, iar el transmis-o Bisericii”. „Vrei să primești acest mesaj?”, a continuat păstorul Daniel Nicolici, „intră în Biserică, nu sta în lume. Nu ești în Biserică? Silește-te să intri în Biserică pentru ca mesajul acesta să fie și pentru tine”.

Matei Marcu

Cina Domnului la Western Hospital

Duminică, 5 Iunie 2016, păstorul Daniel P. Nicolici, împreună cu fratele John Hanciu și câțiva membri din familia Bisericii Speranța, s-au deplasat la Western Private Hospital ducând cina Domnului împreună cu un buchet de

flori, sorei Enid Thomas care a fost internată după o criză cardiacă.

Urmând învățătura Domnului Isus: „Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”, cu toți ne-am bucurat de prezența Domnului care a adus alinare în acel loc de suferință.

Sora Enid este o ființă iubitoare de Dumnezeu și de poporul român, este membră a Bisericii, slujește cu dăruire acolo

unde Domnul o trimite, cu toată vârsta înaintată la care se află.

„Până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc.” Isaia 46:4

John Hanciu

Roada Duhului Sfânt

Păstor Teofil Ciortuz

Gal 5:22-23

Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinșia, blândeșea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

ROADA DUHULUI SFÂNT

este rezultatul prezenșei Duhului Sfânt în viașa unui creștin. Biblia arată clar că primim Duhul Sfânt în momentul în care am crezut în Domnul Isus Hristos (Romani 8:9; 1 Corinteni 12:13; Efeseni 1:13-14). Unul dintre scopurile principale ale Duhului Sfânt în viașa unui creștin este de a schimba acea viașă. Este lucrarea Lui să ne conformeze chipului lui Hristos, făcându-ne mai mult ca El. Roada Duhului Sfânt este în contrast direct cu faptele firii pământești din Galateni 5:19-21.

„Roada Duhului” este ceea ce se întâmplă atunci când Duhul Sfânt locuiește într-un credincios.

„Roada” este produsul lucrării Duhului Sfânt într-o inimă.

D

DRAGOSTEA

Cuvântul „dragoste” în limba greacă este foarte precis. Iubirea pe care Duhul Sfânt o manifestă în credincioși este „agape”. Această iubire nu este un sentiment, ci o alegere. Este alegerea de a fi bun, jertfitor, îngrijind de nevoile altora mai mult decât propriile tale nevoi (Filipeni 2:3). Agape este folosit în aproape toate versetele despre dragoste din Noul Testament. Dumnezeu a realizat planul Său de mântuire a lumii pentru că ne-a iubit (Ioan 3:16).

Iubirea este darul lui Dumnezeu cel mai mare. 1 Corinteni 13 spune că agape este răbdătoare. Agape este plină de bunătate. Agape nu falimentează niciodată. Dumnezeu dorește să-și arate iubirea Lui desăvârșită într-o lume confuză cu privire la ceea ce este dragostea adevărată. Copiii lui Dumnezeu sunt canalele iubirii Sale, împuterniciți de Duhul Sfânt.

B

BUCURIA

Bucuria este reacșia naturală la lucrarea lui Dumnezeu, indiferent că este o promisiune sau ceva împlinit. Bucuria exprimă împărășia lui Dumnezeu – influenșa Lui pe pământ (Romani 14:17). Duhul poate manifesta bucurie în mai multe moduri diferite:

Bucuria eliberării: Când Dumnezeu eliberează pe cineva, reacșia este una de bucurie.

Bucuria mântuirii: Cel mai mare motiv de bucurie este că Dumnezeu vrea să ne salveze și să petreacă veșnicia cu noi.

Bucuria creșterii spirituale: Pe măsură ce Duhul Sfânt lucrează în noi mai multe roade, noi devenim încrezători în promisiunile lui Dumnezeu și ne bucurăm în umblarea noastră cu El și cu alți credincioși.

Bucuria prezenșei lui Dumnezeu: Duhul Sfânt ne atrage spre Dumnezeu, în a cărei prezenșă putem cunoaște adevărata bucurie. Fără Duhul Sfânt nimeni nu-L va căuta pe Dumnezeu. Bucuria nu se găsește în lumea căzută; numai părășia cu Dumnezeu poate face bucuria noastră completă (1 Ioan 1:4).

P

PACEA

Noi suntem născuți în război. La naștere, natura noastră păcătoasă a declarat deja război lui Dumnezeu și adevărului Său. Dorinșa inimii noastre este să fie separată de El și, dacă persistăm în această dorinșă până la moarte, atunci într-adevăr vom fi veșnic separați de El. Metodele lui Dumnezeu de luptă nu sunt cele la care ne-am așteptat. În loc de luptă, El ne-a trimis Prinșul Păcii (Isaia 9:6).

Dacă ne supunem voinșa noastră călăuzirii lui Dumnezeu și acșunile

noastre față de Cuvântul Său, rezultatele sunt date de El. Numai Dumnezeu poate crea pace prin lucrarea Duhului Sfânt, pacea menșionată în Galateni 5, pacea unei relașii armonioase cu Dumnezeu.

Pacea lui Dumnezeu transcende problemele pământești, după cum Filipeni 4:4-7 arată. Credincioșii trebuie să nu se îngrijoreze de nimic, pentru că Dumnezeu promite să păzească inimile și minșile noastre. Este pacea care întrece orice pricepere; pentru mintea lumească o astfel de pace este de neînșeles. Sursa este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pe care lumea nu-L vede și nici nu-L cunoaște (Ioan 14:17).

I

INDELUNGA RĂBDARE

Îndelunga răbdarea din Galateni 5:22 înseamnă capacitatea de a-ș păstra calmul o lungă perioadă de timp. O persoană răbdătoare este capabilă să îndure multă durere și suferinșă fără să se plângă. O persoană răbdătoare este înceată la mânie așteptându-L pe Dumnezeu să aducă mângâiere și să pedepsească răul. Din moment ce îndelunga răbdare este o roadă a Duhului, o putem poseda numai prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt în viașa noastră. Răbdarea vine dintr-o poziție de putere. O persoană poate avea capacitatea de a se răzbuna sau de a provoca probleme, dar răbdarea aduce stăpânirea de sine și o gândire atentă. Opusul răbdării este agitașia, descurajarea, și dorinșa de răzbunare. Dumnezeu nu vrea ca fiii Săi să trăiască în agitașie, ci în pace (Ioan 14:27). El vrea să înlătore descurajarea și să o înlocuiască cu speranșă și lauda

(Psalmul 42:5). Noi nu trebuie să ne răzbunăm singuri; mai degrabă, noi trebuie să-i iubim pe alții (Romani 12:19; Leviticul 19:18).

*B*UNĂTATEA

Acest cuvânt înseamnă bunătatea inimii și bunătatea acțiunilor. Bunătatea este acea caracteristică a lui Dumnezeu care L-a făcut să ne ofere mântuirea (Tit 3:4-5; Romani 2:4; 11:22). Când arătăm bunătatea lui Dumnezeu, suntem politiciși, binevoitori și utili altora. Fiecare acțiune, fiecare cuvânt va avea aroma harului. A menține această atitudine față de cei pe care îi iubim este destul de greu. A exprima

bunătate față de cei care sunt împotriva noastră cere lucrarea lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:4-6). Din acest motiv, bunătatea este o roadă a Duhului.

*F*ACEREA DE BINE

Facerea de bine este virtute și sfințenie în acțiune. Aceasta duce la o viață caracterizată prin fapte motivate de dreptate și dorința de a fi o binecuvântare. Este o caracteristică morală a unei persoane pline de Duhul Sfânt. Cuvântul grecesc tradus „ facerea de bine” – „agathosune”, este definit ca și „curăție a inimii și a vieții”. „Agathosune” este bunătatea în folosul altora, nu

bunătatea pur și simplu de dragul de a fi virtuos.

Cineva cu „agathosune” va acționa în mod altruist în numele altora. A confrunța pe cineva despre un păcat demonstrează bunătate. Dărnicia față de săraci, a purta grijă de copiii săraci, vizitarea bolnavilor, voluntariatul pentru a curăța după o furtună cât și rugăciunea pentru un dușman. Expresiile de bunătate sunt extraordinar de variate.

Lăsând Duhul Sfânt să ne controleze suntem binecuvântați cu roada facerii de bine. Când alții vor vedea faptele noastre bune, ei vor lăuda pe Tatăl nostru din ceruri (Matei 5:16).

Va urma

Vine Isus
Costache Ioanid

*I*ată vine Isus spre Cetatea sfântă.
Cu El vin pescarii din țara de sus.
cu El vine gloata de sfinți care cântă.
Vine Isus!

Ramuri și haine acoperă drumul.
Măgărușul calcă prudent și supus.
Templul spre cer își clatină fumul.
Vine Isus.

„Baruch Abba!” cânta coloana.
„Binecuvântat fie harul adus!
Glorie Celui ce vine! Osana!”
Vine Isus!

„Cine-l acesta?” se-ntreabă vecinii.
„E profetul din Nazaret, decât toți mai presus.”
În sinedriu grabnic se-adună rabinii.
Vine Isus !

Tresare Pilat, ieșind sub arcade.
Mâna streășină peste ochi și-a pus.
„Hei, căpitani, trimite-ți iscoade!
Vine Isus...”

Orbii pornesc bâjbâind prin mulțime.
„Pe unde vine?” „Unde S-a dus?”
Cântec și chiot! Clipe sublime!
Vine Isus!

...Trec zile... trec ani. Isus și pescarii
din Cetatea Sfântă pornesc spre apus.
Popoarele cântă. Se-ncruntă cezarii.
Vine Isus!

Vin la iertare munți de păcate.
Tiberiu, Nero, Dioclețian s-au dus!
Constantin cel Mare dă libertate...
Vine Isus!

Dau mărturie albigenzii, lombarzii...
Pe rug în flăcări, se mistuie Huss.
Luther și Calvin se-nalță ca brazii.
Vine Isus !

Iată, Sfânta Scriptură, în vremea din urmă,
are un cuvânt puternic de spus.
Un cuvânt ce-n milioane de inimi scurmă:
Vine Isus!

Trece Evanghelia înconjurând planeta.
Popoarele Africii, poporul hindus
tresar auzind cum răsună trompeta.
Vine Isus !

Veniți, prieteni ! Veniți, torente !
Vine Mesia, după cum ne-a spus.
Aplaudați, păduri ! Cântați, continente !
Vine Isus ! Vine Isus!

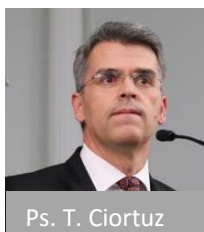

Eben - Ezer

Duminică, 12 Iunie 2016 – Zi de Sărbătoare

Prima Biserică Baptistă Română din Australia a sărbătorit 20 de ani de la deschidere. Au venit la această aniversare credincioși baptiști, penticostali, adventiști, ortodocși, din toate bisericile din Melbourne. Păstorul Bisericii, fratele Teofil Ciortuz, a condus bunul mers al ceremoniei, fratele Cornel Iuraș a primit viață din mână Domnului, fratele Zaharia Codilă a prezentat, în mare, un istoric al Bisericii. Ca un cor îngeresc s-a revărsat peste Biserică vocea corului dirijat de sora Liliana Copăcean

Ps. T. Ciortuz

Ps. D. Brîndaș

Ps. B. Busuioc

Fratele păstor Busuioc Belciu, care a păstorit această biserică 17 ani, a citit de la 1 Samuel 7:7-14, continuând: „Am înțeles prin Cuvântul lui Dumnezeu că istoria bisericii noastre se potrivește cu istoria lui Israel, din care am citit în acest pasaj. Ca și poporul lui Israel și biserica noastră a trecut prin încercări. Evreii au avut o mare izbândă și au ridicat o piatră de aducere aminte pe care au numit-o Eben – Ezer, zicând: «Până aici Domnul ne-a ajutat». Da, au primit biruința, dar în urma smeririi lor în sac și cenușă, aducând jertfe și rugăciuni sincere, după ce și-au aruncat idolii și dumnezeii străini și s-au lepădat de ei. Numai atunci a fost Eben – Ezer.

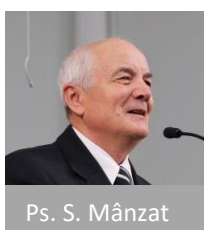

Ps. C. Ghiță

Z. Codilă

Așa a fost și aici. S-a ridicat această biserică. Au trecut 20 de ani de atunci. Noi astăzi putem spune: «Până aici Domnul ne-a ajutat», și recunoaștem că a fost mare bucurie când s-a deschis această biserică.

Ps. S. Mânzat

După cum a spus fratele Codilă, au fost 870 de suflete aici când am așezat Chivotul Domnului în ea. Dar să ne ierte Dumnezeu că în acești 20 de ani am alergat fiecare după ale lui. Și eu am greșit și voi ați greșit. Haideți ca ziua aceasta să fie o zi de pocăință, o zi de cercetare, o zi în care să ne apropiem de Dumnezeu cu toată inima. Să fie o zi în care orice dumnezeu străin să fie scos afară, o zi în care să ne vărsăm inimile înaintea lui Dumnezeu. Asta dorește Dumnezeu de la noi, asta înseamnă Eben – Ezer. Fie ca Duhul lui

Ps. D. Nicolici

Cornel Iuraș

Dumnezeu să ne cerceteze pe fiecare. Fiecare credincios să nu fie plin de fire și de porniri pofticioase, dornic după cele lumești și păcătoase, ci fiecare să fim plini de Duhul lui Dumnezeu, sfînțindu-L prin viața noastră”. Dumnezeu să ne ajute la aceasta.

Speranța

Îmi amintesc

Îmi amintesc, era cam ceasul două
Când Te-am chemat cu inima arzând,
În noaptea grea, cu frig și lună nouă.
Tu mi-ai șoptit că vei veni curând.

N-am înțeles atunci a Ta vorbire,
Nici cine ești și nici cine sunt eu.
Dar am crezut în șoapta-Ți de iubire
Și-am învățat să Te ascult mereu.

Îmi amintesc de taina deșteptării,
Când Te-am primit în sufletul trudit.
Tu Domnul meu, din marea disperării,
M-ai ridicat cu drag, căci m-ai iubit.

Ai continuat să-mi fii mereu alături,
Chiar și atunci când nu Te onoram.
Iubirea Ta e ca un zbor de fluturi.
Îți mulțumesc că-n suflet eu o am.

Simt frumuseți și pace, gingășie
Și mult mai mult de ce știu să exprim.
Un zbor curat și lin spre veșnicie,
Nădejdea vie-n cerul Tău sublim.

Îmi amintesc și nu uit să spun lumii
Că Dumnezeu cândva S-a îndurat,
C-a dat salvare omului și himei
În clipa când a fost crucificat.

Apoi mai știu, m-ai așezat pe Stâncă
Când rătăceam fără un țel precis,
M-ai ridicat din valea cea adâncă
Și mi-ai trasat un drum spre paradis.

Și cum să uit minunea asta mare
Și Harul Tău ce l-am primit în dar?
În casa mea e mare sărbătoare,
Căci îndurarea n-a fost în zadar.

Sunt hărăzit să stau aici o vreme,
Puțin sau mult, doar Domnul poate ști.
De-aceea vreau în Ceruri, diademe,
Căci îmi doresc un loc în veșniciei.

Lucrarea mea oricât ar fi de mică
Să fie jertfă de plăcut miros.
Privind în sus să nu îmi fie frică,
Știind că Domnul meu este Cristos.

Îmi amintesc de promisiunea care
Tatăl Preasfânt lăsat-a în Cuvânt.
Astăzi zâmbesc și inima-mi tresare
Căci casa mea-i intrată-n legământ.

De lacrimiez, e lacrima cea sfântă
Ce din înalt coboară pe pământ.
Căci Dumnezeu a luat o trestie frântă
Și a făcut-o parte din Cuvânt.

Rămâi cu noi, Părinte-al nemuririi,
Ai noștri pași condu-i spre porți de har.
Să înflorim mereu ca trandafirii
Și să rodim privind înspre Calvar.

Cuvântul Tău să lumineze fața
Acelora ce-n preajma noastr-or fi.
În Adevăr să spunem despre Viața
Ce prin credință noi vom dobândi.

Și-mi amintesc, acum e ceasul două.
Încă Te chem cu inima arzând.
E noapte, frig și iar e lună nouă.
Tu îmi șoptești că vei veni curând.

Și înțeleg acum a Ta vorbire,
Știu cine ești și știu cine sunt eu.
M-am încrezut în șoapta-Ți de iubire
Și Te ascult, căci Tu ești Domnul meu.

Trenul vieții

Ne-am urcat în trenul vieții fiecare într-o gară
Și-am pornit la drum cu gândul c-o să ne întoarcem iară
Să vedem locul plecării după ceva timp dar iată,
Anii au trecut dar gara, n-o s-o mai vedem vreodată!

Fermecați de peisaje și de multele tentații,
Am parcurs drumul haotic și-am pătruns în alte spații...
Programând călătoria pentr-un timp bine gândit,
Pare-se că-n fiecare, calculul a fost greșit.

Mulți au coborât în halte, fortuiți, debusolați,
Dac-au vrut să se oprească, sigur n-au fost întrebați.
Am văzut dezamăgirea în privirea lor și-am zis,
Oare cât mai am din drumul ce 'nainte-mi e deschis?

Unii au pierdut biletul și n-au mai putut urca,
Alții fără de o țintă nu au vrut a continua,
Eu, gândind călătoria, spun că n-a fost totul vis.
Mă așteaptă-o gară nouă ce se cheamă Paradis.

Țin biletul strâns în mână, nu îl las și nu-L cedez,
Chiar dacă-s forțat, nu-L lepăd. El mi-e Lege și mi-e crez.
Când ajung la destinație vreau liber să pot intra
În odihna veșniciei cu-al meu Domn, în slava Sa!

Totul vine și se trece, oameni, timp, lună și stele,
La fel eu, cu tot bagajul... trupul, gândurile mele,
Apa trece-o dat' cu valul, însă pietrele rămân.
Eu sunt ancorat pe Stâncă, Isus e al meu Stăpân!

Mă apropii-ncet de țintă, voi sfârși călătoria.
Tot ce mai doresc acum, e să îți transmit solia:
„Dintre multele vagoane, au rămas așa puține...
Haide, nu mai sta pe gânduri, urcă în vagon cu mine?”

Lucia Baltașu

TEMPERAMENTUL RĂU

Păstor Pavel Gag

Temperamentul rău a fost numit „defectul celor viguroși”. Femeia care nu joacă la jocuri de noroc, nici nu frecventează locuri de distracții lumești, poate totuși să dea dovadă de un temperament îndărătnic și să-și tiranizeze familia cu limba ei veninoasă.

Un om care luptă pentru credința dată sfinților poate fi așa de impasibil, că familia suferă prea puțin, sau deloc, prin lipsa lui.

Obiceiul rafinat de-a da vina pe diavol pentru starea dintr-o biserică este prea bătător la ochi, pentru a nu trezi suspiciuni. Nu subestimăm iscusința celui rău în a cauza probleme, nici nu credem că și-a împlănit atitudinea față de urmașii lui Hristos. Dar puterea lui este limitată în mod concret. Este îndoielnic că el are vreo putere reală dacă noi nu i-o dăm. Diavolul nu are nici o putere asupra sufletului smerit și ascultător. Nu poate face rău numai atunci când noi, umblând pe căi nespirtuale și necreștinești, îi dăm voie să intervină în viața noastră.

Păcatele de temperament sunt la fel de dăunătoare cauzei creștine ca și acțiunile fățișe de ticăloșie. Ca să nu existe riscul unei interpretări greșite, voi enumera câteva dintre ele: sensibilitatea, iritabilitatea, bădărania, vânarea greșelilor altora, supărarea, nervozitatea, ranchiuna, cruzimea și altele. Acesteaucid duhul Bisericii și încetinesc orice progres pe care l-ar putea avea în lucrare.

Se pare că una dintre necesitățile spirituale, este eliberarea de păcatele lăuntrice. *Sfinții nesfințiți* sunt tragedia creștinismului. Temperamentele nesfinte printre cei care mărturisesc a fi credincioși constituie o plagă, o ciumă. Starea joasă a religiei din zilele noastre se datorează în bună parte lipsei de încredere a oamenilor în cei care mărturisesc că sunt credincioși.

Este timpul ca noi, creștinii, să încetăm să ne mai scužăm atitudinile necreștinești și să recunoaștem deschis eșecul nostru de a trăi așa cum trebuie. Există un remediu pentru răul lăuntric? Există în

Hristos o putere care ne poate face în stare, chiar și pe cei mai răi dintre noi, să trăim vieți curate și pline de dragoste. Trebuie doar să o căutăm și să ne-o însușim prin credință. Dumnezeu nu ne va dezamăgi.

PE ACEST DUMNEZEU ÎL CĂUTAM

Păstorul Ghassan Thomas a părăsit Irakul și s-a stabilit în Turcia unde a deschis o nouă Biserică cu scopul de a ajuta spiritual și umanitar pe refugiații din Siria și Irak, relatează *Acontecer Cristiano*.

„Vreau să ajut acești oameni, deoarece și eu sunt un refugiat, sunt exact ca ei și îi înțeleg foarte bine”, a declarat Thomas.

Într-una din zile, ISIS a trimis un spion să culeagă informații de la biserica unde păstora Ghassan Thomas, cu scopul de a declanșa ulterior un atac împotriva creștinilor.

O schimbare radicală a avut loc după ce spionul jihadist a ascultat predica păstorului: a luat decizia care i-a schimbat întreaga viață de până atunci. S-a hotărât să-L urmeze pe Isus.

Fostul membru al serviciului de securitate al ISIS se numește Mohamed și are pe conștiință multe crime. I s-a ordonat să omoare o întreagă familie, apoi i s-a cerut să se întoarcă la locul crimei pentru a mai uide încă o persoană din acea familie care mai trăia încă.

„A trebuit să fac lucruri abominabile ca să fiu cât mai aproape de dumnezeul meu (Allah)”, a spus Mohamed. Când a sosit la biserica păstorită de Thomas pentru a-și îndeplini misiunea, ceva s-a întâmplat cu el. Mohamed a mărturisit:

„Am întâlnit în biserică oameni care m-au primit bucuroși, fără să știe cine sunt. Eu vroiam să-i ucid, iar ei mi-au arătat că mă iubesc. Când s-au rugat pentru mine, am început să plâng ca un copil. Apoi am auzit predica. Am auzit de Isus. Când s-a terminat serviciul am plecat de la biserică singur, dar parcă simțeam ca mai era Cineva care mergea cu mine. Simțeam că merg fără a atinge pământul”.

El a început apoi să citească Biblia și să o compare cu Coranul. Așa l-a descoperit pe Dumnezeu Bibliiei.

„Pe acest Dumnezeu Îl căutam. El este adevăratul Dumnezeu. Alături de El vreau să-mi trăiesc viața”, a mărturisit Mohamed.

rodiagnusdei.wordpress.com

Eutanasia nu este o practică nouă a societății de azi, ci chiar din antichitate, atât grecii, cât și romanii erau de acord cu eutanasia celor care aveau vreun handicap.

Eutanasia este definită în Dicționarul Explicativ al Limbii Române (DEX) ca fiind „o metodă de provocare a unei morți nedureroase a unui bolnav incurabil, pentru a-i curma o suferință lungă și grea”, cu alte cuvinte o moarte fără dureri.

În literatura de specialitate, eutanasia a fost clasificată astfel:

Eutanasia voluntară reprezintă eutanasia la cererea sau cel puțin cu consimțământul pacientului.

Eutanasia involuntară reprezintă eutanasia împotriva dorinței unei persoane competente (care își poate exprima voința, însă este condamnată la moarte).

Eutanasia non-voluntară este eutanasia unui pacient care nu-și poate exprima voința, precum persoanele care suferă de demență senilă, sau copiii mici.

Eutanasia activă este terminarea intenționată a vieții unui pacient de către un medic care crede că moartea este în beneficiul pacientului.

Eutanasia pasivă este terminarea vieții unui pacient prin omisiune, spre exemplu prin retragerea tratamentului.

Sinuciderea asistată medical (SAM) - terminarea de către un pacient a propriei vieți, cu ajutorul medicului (în practică, diferența dintre SAM și eutanasia voluntară este minimă).

Deși dreptul la viață este un dar dat de Dumnezeu fiecăruia dintre noi, unele țări creștine au considerat ca sunt mai presus de Creatorul Universului și au hotărât legalizarea eutanasiei: Olanda, Belgia, Irlanda, Columbia și Luxemburg. Sinuciderea asistată medical este legală în Elveția, Germania, Japonia, Albania, Canada. În 2002, eutanasia voluntară a fost legalizată în Olanda pentru cei care suferă de o boală incurabilă și a căror suferință nu mai poate fi suportată. Cu timpul, legislația a permis și persoanelor care suferă de depresie să fie eutanasiate. În 2005, *Protocolul Groningen* (Olanda) a fost legalizat și a permis omorârea noi-născuților cu handicap. Începând cu anul 2009, persoanelor peste 70 de ani, care chiar dacă nu sunt bolnave, dar „sunt obosite de viață”, li s-a permis să fie ajutate să se sinucidă.

Cu toate că Statele Unite ale Americii au legea fundamentală, Constituția, bazată pe Cuvântul Domnului, în ultimul timp din ce în ce mai mulți americani au întors spatele lui Dumnezeu și-au hotărât să facă ceea ce cred ei de cuviință, astfel că și în Statele Unite ale Americii, în câteva state, s-a legalizat eutanasia.

Cu toate că eutanasia este ilegală în Australia, totuși în Northern Territory eutanasia a fost legalizată prin promulgarea legii *Rights of the Terminally Ill Act 1995*. Doi ani mai târziu, Guvernul Federal a promulgat o altă lege (*Euthanasia Laws Act 1997*), prin care a interzis eutanasia în Australia. Atât în Australia de Vest, cât și în Tasmania, câțiva parlamentari au încercat legalizarea eutanasiei, însă, Slavă Domnului, fără vreun rezultat.

Un raport recent al Comitetului Parlamentar pentru Probleme Legale și Sociale din Victoria a recomandat legalizarea asistată a morții celor care suferă de boli incurabile. Această propunere de asistare a comiterii sinuciderii va însemna că un doctor să prescrie un medicament letal pe care pacientul respectiv să-l poată lua fără ajutorul cuiva. Acest comitet a folosit modelul statului american Oregon pentru promovarea și legalizarea eutanasiei.

Dan Flynn, directorul statului Victoria pentru Australian Christian Lobby, a spus că „legalizarea eutanasiei va pune sub presiune persoanele vulnerabile. Legea statului Oregon (unde eutanasia este legalizată) cere ca pacienții care doresc să se sinucidă să fie examinați de psihologi. Din 132 de pacienți care au fost asistați să se sinucidă în 2015, doar 5 au fost consultați de către un psiholog”.

Dragi cititori, acest articol vă atenționează că și în Australia, care a fost numită „The Land of Holy Spirit” – „Țara Duhului Sfânt”, se dorește legalizarea eutanasiei, care este împotriva Cuvântului Domnului. Iubite frate, iubită soră, să ne ajute Bunul Dumnezeu să putem ieși învingători din orice suferință și să nu ne lăsam înșelați de glasul diavolului care „da târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Ce probleme ridică legalizarea eutanasiei?

1. Eutanasia, odată legalizată, nu va putea fi controlată. Sub pretextul „mortii asistate” vor fi omorâți și pacienți care nu și-au dorit acest lucru. Inițial gândită pentru pacienții cu boli în fază terminală, eutanasia va fi mai devreme sau mai târziu folosită și pentru alți pacienți cum ar fi persoanele în vârstă, pacienții cu handicap și chiar copii sau nou-născuți cu handicap. Persoanele vulnerabile ale societății vor fi omorâte cu bună

știință chiar de cei dragi lor pentru a le lua agoniseala de o viață, sau pentru organe.

2. Legalizarea eutanasiei sau a sinuciderii asistate medical (SAM) ar impune o presiune asupra bolnavilor care consideră că, din cauza bolii sau a bătrâneții, au devenit o povară pentru societate și în special pentru rude.

3. Legalizarea eutanasiei va deveni din ce în ce mai mult „o opțiune de tratament”. Încet, încet, valorile umane fundamentale precum compasiunea, solidaritatea și devotamentul vor dispărea. De asemenea, în baza conceptului că „ceea ce este legal este și moral” pot apărea consecințe deosebit de grave prin acceptarea ideii că uciderea este o soluție care poate funcționa și în alte situații.

În concluzie, viața este un dar de la Dumnezeu și de viața omului nimeni nu poate dispune după bunul său plac. Suferința, când nu este urmarea imediată sau îndepărtată a unor păcate, este o realitate îngăduită de Dumnezeu, știut fiind că „necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea” (Rom. 5: 3-4).

UN MESAGER DIN CANADA...

Pe data de 26 Iunie 2016 Biserica Baptistă Speranța s-a bucurat de vizita unui frate evanghelist din Canada, Rodert Single Gaspool, la invitația păstorului Bisericii, fratele Daniel Petru Nicolici.

Fratele Rob este în vârstă de 61 de ani. La vârsta de 10 ani l-a primit pe Domnul și de atunci a rămas credincios și devotat credinței. „Îl mărturisesc pe Domnul în tot locul unde Domnul mă trimite, în cârciumi și pe stradă, în spitale și în închisori, pe dealuri și pe loc larg, pe vreme bună și pe ploaie, mie nu-mi este rușine să ridic Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu și să proclam dragostea cu care ne-a iubit Domnul Isus”.

Fratele Rob a vizitat România în 18 călătorii misionare și vorbește românește destul de bine. Este compozitor și cântăreț de muzică creștină, îi place să cânte la pian și chitară. A venit însoțit de fratele Sava Gruiescu. A vorbit

despre dragostea dintâi care este născută în dragostea lui Dumnezeu. A îndemnat biserica să stăruiască în această dragoste, în orice loc se află. A citit cuvintele Domnului de la Ioan 10:11; „Eu sunt Păstorul cel bun, Păstorul cel bun își dă viața pentru oi”. A continuat: „Eu v-am văzut dragostea pe fețele voastre, dar inima numai Dumnezeu o vede și o cunoaște. Indiferent că vă aflați într-o biserică mică sau mare, dragostea să ardă în voi, dragostea pentru fratele, pentru sora, dragostea pentru slujire, într-un cuvânt Dragostea de Dumnezeu”.

Andrei Marcu

HELP!!! Revista Speranța cere ajutorul persoanelor care se ocupă de „graphical design” să ajute echipa editorială prin muncă voluntară făcând „graphical design” la copertă sau pozele revistei. Acest rol se potrivește pentru studenții care lucrează în „graphical design” și pot să ofere ajutor echipei editoriale și care pot câștiga experiență în acest domeniu. Pentru mai multe detalii adresați-vă editorului Costică Oprănescu, sperantaus@gmail.com

MUNCA, BINECUVÂNTARE SAU BLESTEM

Perspectiva negativă a muncii

Păstor Ioan Bușan, Perth WA

Dacă primele două capitole din cartea Geneza prezintă mandatul primit de om în lucrarea și stăpânirea pământului, cel de-al treilea capitol prezintă neascultarea omului și consecințele acestei neascultări. Una din aceste consecințe a fost blestemarea pământului de către Dumnezeu, blestem care avea să aducă suferință și trudă în viața celui care avea să lucreze.

Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: «Să

nu mănânci deloc din el», blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale, spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:17-19).

Este foarte important să se sublinieze că nu munca în sine a devenit blestem, ci condițiile în care avea să se desfășoare începând din acel moment. Munca n-a devenit un lucru rău după cădere, ci unul plin de trudă.

Truda muncii

Truda muncii este accentuată prin expresia „cu sudoarea feței tale”. Procurarea hranei și a celorlalte bunuri necesare traiului avea să necesite efort și oboseală de cele mai multe ori până la suferință.

Când Iov își descrie suferința se compară pe sine cu un ostaș sau cu un lucrător plătit. „Soarta omului pe pământ este ca a unui ostaș, și zilele lui sunt ca ale unui muncitor cu ziua”. (Iov 7:1)

Atunci când apostolul Pavel îl încurajează pe Timotei să sufere pentru Hristos, îi dă exemplu plugarul care se trudește pentru a strânge roadele muncii sale. „Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strângă rodurile”. (2Timotei 2:6)

Lumea de astăzi ca și lumea biblică cunoaște bine truda care face din muncă o povară. Progresul tehnologic n-a reușit și nu va reuși să elibereze munca umană de truda care îi este proprie. Chiar dacă în cele mai multe îndeletniciri efortul fizic a fost micșorat în timp, ca urmare a domesticirii animalelor în perioada de început a omenirii, apoi a perfecționării mijloacelor de muncă, truda n-a putut fi eliminată, ci doar înlocuită. Oboseala fizică a fost diminuată, dar în locul ei s-a instalat oboseala nervoasă, munca la bandă pe fluxuri tehnologice demonstrând cu prisosință aceasta. În astfel de condiții munca ajunge să fie considerată și trăită mai ales ca o constrângere, ca o obligație apăsătoare care aduce suferință lăuntrică.

Deșertăciunea muncii

Deșertăciunea tuturor lucrurilor, inclusiv a muncii este tema majoră a cărții Ecclesiastul. Pare de neînțeles cum, chiar și atunci când este o reușită, munca și rezultatele ei, menite să-l împlinească și să-l facă fericit pe om, rămân totuși un izvor de frustrări și insatisfacții. Aceasta a fost și experiența împăratului Solomon, care după ce a văzut „tot ce se face sub soare”, a ajuns la concluzia că „totul este deșertăciune și goană după vânt” (Ecclesiastul 1:14). „Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și livezi de pomi, și am sădit în ele tot felul de pomi roditori. Mi-am făcut iazuri, ca să ud dumbrava unde cresc copacii.... Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea... Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele, și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt, și că nu este nimic trainic sub soare” (Ecclesiastul 2:4-6; 10-11).

Pare legitim să se vorbească de deșertăciunea muncii care nu împlinește nici măcar nevoile imediate de hrană, îmbrăcăminte și adăpost, dar se pune întrebarea de unde deșertăciune în lucrări care par a aduce cu ele toate împlinirile posibile?

Atunci, când omul lucrează uitând că nu este decât administrator pe domeniul Lui Dumnezeu, că viața lui nu depinde de el însuși și nici de munca sa, atunci, simte gustul deșertăciunii în rezultatul a ceea ce face.

„Că viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12:15) este un adevăr pe care îl descoperă doar cei care știu ce înseamnă „belșugul avuției”, când văd că altcineva are mai mult decât ei. De aceea spune Solomon în Eclesiastul 4:4 că: „ Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt”.

Implicații

Toate aceste aspecte negative ale muncii pe care Biblia le menționează explică în mare măsură atitudinea nepotrivită chiar a unora dintre credincioși față de muncă.

Pentru ei perspectiva cealaltă nu există, și atunci, dacă oricum munca este „trudă și suferință și pe deasupra mai este și deșertăciune, cu cât mai puțină muncă cu atât mai bine. Nu există nici riscul lăcomiei și nici al zgârceniei....” Este la fel de păgubos să se gândească în aceste fel ca și în cazul în care se supralicitează aspectele pozitive ale muncii. Uneori, o astfel de atitudine merge până la refuzul total al muncii folosindu-se și abuzând de toate drepturile sociale care îngăduie traiul fără muncă. Nu puține sunt cazurile divorțurilor de formă care lasă deschisă această posibilitate familiilor cu copii mulți. Șomerii de „profesie” constituie o altă categorie a celor care își ascund lenea și trândăvia în spatele diferitelor alocații pe care statul le oferă ca mijloc de protecție socială.

Scutirile medicale sau de oricare alt gen constituie o altă posibilitate care să mascheze lenevia și să dea „șansa” lucrului cât mai puțin posibil.

În viziunea Scripturii, o astfel de atitudine este un refuz la împlinirea mandatului dat de Dumnezeu în administrarea pământului.

Va urma

Drumul spre culmi - Richard Wurmbrand

O femeie săracă dintr-un sătuc, hotărî să-și dea singura fată servitoare la oraș, pentru a-și putea cumpăra pământ cu banii câștigați. Astfel, fata ajunsese să lucreze într-o casă bogată. Frumoasă și inteligentă, ea-și dădu seama curând c-ar... putea câștiga mai mult fără să lucreze, decât lucrând. Mașină, blănuri, bijuterii au fost plata pierderii sufletului. În mijlocul distracțiilor și al petrecerilor, își uită mama.

Zece ani trecură astfel. Într-o noapte apărură și remușcarea. „Cum mi-am putut neglija mama?” se întrebă ea. Se urcă îndată în mașină și porni spre sătucul ei. Ajunse după miezul nopții. Poarta era larg deschisă. Se gândi că mama ei era bolnavă și că venise doctorul, căci o știa grijulie să-ncuie poarta. Străbătu curtea și văzu lumină în camera mamei. Când puse piciorul pe prag, auzi vocea ei: „Tu ești, Iulia?” „Da, mama,” răspunse ea. „Cum de e poarta larg deschisă, noaptea?” Mama răspunse: „De când ai plecat, n-am închis-o niciodată”. Și fata întrebă din nou: „Cum de arde lampa în camera ta atât de târziu?” „N-am stins-o niciodată de când ai plecat tu”, răspunse mama adăugând: „Inima iubitoare de mamă te-a așteptat tot timpul”.

Aceasta va fi și experiența ta dacă, după ce ai bătut cărările păcatului, te vei întoarce la Casă cerească. Vei găsi poarta larg deschisă și lumina arzând. Dumnezeu așteaptă întoarcerea ta cu o dragoste de mamă.

De ce în fața încercării
mă simt tot mai debusolată
și parcă-i tot mai greu pe cale,
iar viața-mi pare așa ingrată?

Amarul curge fără preget
de dimineață până-n noapte,
iar dinspre Tine drag Isuse
aud tot mai puține șoaapte.

Deși mă lamentez în taină
cu greu îmi plec genunchii Doamne,
observ că umăru-mi coboară
spre-a bătrâneții grele toamne.

Pe fruntea mea s-adună norii
unor tristeți ce mă apasă
atât de mult, c-aș vrea, degrabă,
să vii și să mă iei acasă...

Nu mai găsesc de mult plăcere
în tot ce astăzi mă-nconjoară,
sunt ca o floare ofilită
rămasă pe-un peron de gară.

Aștept în van, dar nu mai vine
și plânsul mi se țese-n glas.
Până ce trenul va ajunge
nu știu cât timp a mai rămas.

Pe lângă mine trec agale,
glumind pe negrele cărări ,
indiferenți și nestatornici
alți călători spre alte zări.

Mi-s pumnii plini de lacrimi, Doamne
și-i tot golesc, se umplu iar,
căci din adâncul meu răzbate
recunoștință pentru har.

Încă mai am speranță-n suflet,
chiar de mi-ar fi mâine mai greu,
am scrisă-n mine-ncredințarea
că-L voi vedea pe Dumnezeu!

Abia acolo, sus, în slavă,
EL va privi spre pumnii mei
și palmele-l ce-au fost străpunse
vor șterge lacrima din ei.

Elena Marin Alexe

Golgota mea

Port taina-ncărcată de dor,
Sub ochiul din inimă stins.
Fac haltă pe o geană de nor,
Pe-albastrul de cer necuprins.

Neliniști și frici nespuse,
Se-ascund prin cotloane și gem.
Prea multe speranțe distruse
Mă-ndeamnă, din nou să Te chem.

La poalele dealului sumbru,
Îmi duc azi al lanțului gând.
Găsesc tot alaiul lugubru,
În jalea din mine plângând.

Sub cruce m-așez chinuită,
Triști ochii mei cată în sus
Și-o nouă nădejde se-agită,
Șoptind, Îl implor pe Isus:

– De vrei, știu că poți împăcarea
Cu Tatăl Prea sfânt să-mi aduci,
Căci sufletu-mi cere iertarea,
Isuse , să vii să-l ridici!

Abia se zărește speranța
De tot ce se-ntâmplă în jur.
Nori negri întunecă viața,
Azi totul devine obscur.

Mai lasă-Ți cu milă iubirea
Să vindece plâns și amar.
Îți caut cu dor azi privirea
Și urc prima treaptă de har.

ÎNSEMNĂRI ÎN TIMP

Constantin Oprănescu

Marți 2 Decembrie 1997

„Ai milă de mine, Doamne, vezi ticăloșia în care mă duc vrășmașii mei și ridică-mă din porțile morții”.

Psalm 9:13

Azi am luat în taxi un tânăr vietnamez care a mers să plătească *bail*, (cauțiune), pentru fratele lui care era deținut la Murdoch Penitentiary, să-l scoată afară. Pe drum, cale lungă, i-am vorbit despre Isus Cristos care este singurul Eliberator. L-am așteptat la poarta închisorii și a revenit împreună cu fratele său, de asemenea un tânăr plăcut la chip și bucuros să se vadă iar în libertate.

Mi s-a plâns că nu are bani pentru un avocat bun, că dacă ar avea, ar putea scăpa.

I-am spus: „Îți dau eu un avocat bun”. „Cere mulți bani?” S-a arătat interesat. „Nu cere nici un ban, te cere pe tine, este vorba de Isus Cristos. Dacă ești vinovat nimeni nu te scapă de pedeapsă, Isus te scapă de la moarte”.

Cel tânăr mi-a spus că ei sunt budiști dar niște prieteni creștini i-au dus o dată la biserică; nu au priceput nimic, se vorbea despre o lumină pe care trebuie s-o capeți. Cel eliberat mă întreabă serios: „Tu ai văzut Lumina?” Doamne, luminează-i pe acești tineri, parcă ar căuta ceva, lumina ta să vină peste familia lor. Le-am dat un Nou Testament: „Căutați Lumina aici...” Cel mare a deschis Cartea imediat. A citit din Efeseni capitolul 4: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat...”, a murmurat următoarele versete în fugă și din nou: „Cine fura, să nu mai fure...” S-a scărpinat în cap și a încercat o explicație: „*Brother*, omul acesta a fost hoț, a ajuns la închisoare, a văzut Lumina și acum spune că să nu mai furăm! Am prins-o?” Se uitau amândoi curioși la mine, ca să dau aprobarea că ce minte luminată au...

Doamne, îi iubesc pe copiii ăștia ca pe copilul meu, ce să le spun? Nu a așteptat răspuns, a răsfoit mai departe și iar: „Nici o făptură nu este ascunsă, totul este gol și descoperit înaintea Lui... *Brother*, Isus știe tot ce am făcut noi, ce scăpare mai putem avea?”

Tânărul acesta nu avea răbdare pentru răspunsuri, a zis: „Tatăl nostru este bolnav. De mulți ani nu poate dormi, este stresat în ultimul hal. Ne-am rugat în templul lui Buda și nimic... O să mă rog

Dumnezeului tău, lui Isus, și dacă tatăl meu se va vindeca o să mă încreștinez”.

Doamne, mare luptă este peste taxiul meu, ieși din nou la luptă, Doamne, și eliberează aceste suflete din lanțurile celui rău. Ridică-l, Doamne, pe cel bolnav din porțile morții...

Miercuri 3 Decembrie 1997

„Dumnezeul laudei mele, nu tăcea!” Psalm 109:1

M-am urcat în taxi la ora 5 dimineață și am început lucrul. Pe la 6.30 m-am repezit pe acasă. Aneta mi-a spus că tocmai i-a dat deșteptarea V.N. Că vrea să stea de vorbă cu mine. Am ajuns la el la 7.30. Era băut dar nu prea rău. „Și ăsta începe bine de dimineață, așa cum începeam și eu”, mi-am zis în sine. Îmi aduc aminte că în Adelaide era Lady Daily Hotel pe Port Road. Deschidea la 6 dimineață. Câteodată, la 5.45 eram prezent la ușă și mai erau și alții așteptând. Mare blestem este alcoolul, cine se poate lupta cu el? Numai sângele lui Isus.

V.N., sincer, mi-a spus că vrea să se pocăiască, să se lase de toate relele, că s-a săturat de așa viață. Curios este că totul i s-a tras de la două casete cu muzică din biserică. Le primise de la Juliano. Eu nu l-am văzut niciodată pe acest om dar la orice român intru să-i vorbesc de pocăință, aud de numele acesta: „Juliano a fost aici, mi-a dat o biblie, o casetă, etc”. Curios, am întrebat: „Cine este acest Juliano, de unde vine și ce hram poartă?” Răspunsul... ca mierea: „Este pocăit de curând, vine din noapte, vine din mocirla păcatului, poartă Lumina ...”

V.N. a ascultat toată noaptea această muzică și nu a putut dormi. M-am rugat pentru el, l-am încurajat să asculte de Juliano și să se ducă la biserică și am dat să plec. El, de acolo: „Nu pleca Costică, mai stai, să mai vorbim, uite îți plătesc cincizeci de dolari pe oră, stai cu mine, mai spune ceva despre Isus”. „Frate, frate, ceea ce tu vrei nu se poate cumpăra cu bani, hai să ne plecăm genunchi înaintea Celui care ne-a răscumpărat cu sângele Lui, Isus Cristos Domnul”.

Ne-am rugat acolo, în acel loc unde un muc de lumânare încă mai fumega. Apoi l-am lăsat și mi-am văzut de drumurile mele. Doamne, vorbește-i Tu, Dumnezeu laudei mele, nu tăcea.

Şase pui şi-o biată mamă

Vasile Militaru

Mai demult, o rândunică avea-n cuibu-i şase pui
Şi privea la ei sărmana, ca la chipul soarelui.
De cu zori pornea săgeată, căutând pe deal şi văi
Hrană pentru puii săi.
Şi-n iubirea-i, nu odată,
S-a culcat ea, nemâncată
Dar destul de fericită, că nu s-a-ntâmpilat nicicând
Dintre pui s-adoarmă unul, ars de sete sau flămând.

Nici n-a fost mai mândră mama decât ea-ntr-o
rândunici,
Când văzu-ntr-o zi că puii se făcuseră voinici.
Şi n-a mai avut odihnă, nici cât ai clipi sub soare,
Până când pe fiecare pui l-a învăţat să zboare.
Dar când toţi puteau să plece încoto vroiau, sub
slavă,
Rândunica istovită a căzut în cuib bolnavă.
Şi cu ochii plini de lacrimi, ţintă-n ochii fiecui,
Zise celor şase pui:

- Dragii mamii, eu de-aseară, simt în inimă un cui...
Aripile greu mă dor şi nici vorbă să mai zbor.
Dumnezeu mi-a dat putere, oricât am avut nevoi,
Să găsesc într-una hrană pentru voi...
Astăzi fiindcă sunt bolnavă, dragii mamii, se cuvine,
Mari cum v-a crescut măicuţa, să-ngrijiţi şi voi de
mine.

Şi ca nimeni dintre pui-mi să nu simtă că mi-e rob,
Fiecare să-mi aduceţi zilnic numai câte-un bob.
Ale voastre şase boabe, milostive, mă vor ţine
Până când o să vrea cerul să mă facă iarăşi bine.
Ascultând cuvântul mamei, au zburat cei şase pui
Şi-au adus vreo şase zile, fiecare bobul lui...

Mai departe însă puii, beţi de-ai slăvilor înalt,
Fiecare-având nădejde, că-i aduce celălalt,
N-a mai dus nici-unul bobul şi uitata mucenică,
A murit atunci de foame, cea mai sfântă rândunică.
Şi-a rămas de-atunci povestea, tristă, neluată-n
seamă,
Orişicui ai sta s-o spui,
Că o mamă îşi hrăneşte şase, opt sau zece pui,
Însă zece pui adesea, nu pot toţi hrăni o mamă.

Dumnezeu

Oamenii bogaţi au făcut icoane,
catapetesme-aurite şi strane,
însă Dumnezeu n-a venit
în locul astfel îngrădit.
Bogaţii stăteau groşi, împovăraţi
şi se uitau la sfinţii frumos îmbrăcaţi.

În vremea asta Dumnezeu zbura-n copaci,
făcându-i să-nflorească. Fugea la săraci,
cerându-le mămăligă şi ceapă.
Era când câmpie verde, când apă.
Alteori se făcea mic
şi s-ascundea în floarea de finic,
ori s-apuca să crească-n păpuşoaie,
s-ajute furnicile la muşuroaie,
să dea pământului roua şi ploaie.

Avea atâtea de făcut Dumnezeu,
şi oamenii ÎL plictiseau mereu
cerând unul pentru altul rău.
Îi auzea strigând: „Pământul meu...”
Îi vedea punând semn de hotar,
ciopârtind, împărţind minunatul dar.

Atunci se supăra. Pornea furtuna.
Cu ploaie-ngheţată lovind într-una.
Se făcea mare şi-nfricoşat,
ca muntele cu păduri îmbrăcat.
Până venea o pasăre la El,
codobatura, sau un porumbel
şi spunea: „Doamne, mi-a căzut puiul jos.
Zi să se facă iară frumos,
să răsară soarele şi să-l gălesc...”
„Facă-se voia ta, sol păsăresc...”
Şi Dumnezeu puneă fulgeru-n teacă
şi s-apuca alte lucruri să facă.

Magda Isanoș
1916-1944

ADUNATE DE EMANUEL CĂIȚĂ - MÂNDRĂ

Astăzi vin să-mi plec genunchii

Repertoriul muzical românesc al sărbătorii Nașteri
Mântuitorului include piese muzicale pline de sensibilitate,
cum e cazul consacratului colind *Astăzi vin să-mi plec
genunchii*, un colind născut în inimile a doi români. „Era în
toamna anului 1967, toamna târziu, cred că prin noiembrie”,
povestește fratele Nicolae Moldoveanu. „Împreună cu alți
credincioși eram în casa unei familii sfinte, familia Pintea.
Atunci mi-a dat fratele Simion Cure acest text și m-a rugat să-i
compun o melodie”.

Astăzi vin să-mi plec genunchii exprimă atitudinea sufletului
unui om care a înțeles mesajul Întrupării, dar și al întregii vieți
a Domnului Hristos, ce a culminat în jertfa supremă de pe
Calvar, pentru păcatele fiecăruia dintre noi: o atitudine de
smerenie, de acceptare a Harului sfânt, de mulțumire pentru
iertfa Sa.

EMANUEL TITUS DAN – AUTOBIOGRAFIE, Continuare

Traducere de păstorul Teofil Ciortuz

1033 – 2016

În cariera mea de seminarist am vorbit în peste cincizeci de biserici baptiste. De asemenea, pe parcursul anilor mei de seminar am început să colaborez cu Societatea Misionară Română, o organizație misionară română la nivel mondial condusă la acel moment de către președintele său, Dr. Peter Trutza, absolvent al SBTS.

Una dintre zilele cele mai memorabile din viața mea a avut loc la 22 decembrie 1974, data la care am fost ordonat în slujba Evangheliei. Serviciul de ordinare a avut loc în Biserica Baptistă Română din Chicago, Illinois, păstorită de Dr. Alexa Popovici. Am fost deosebit de fericit în acel moment pentru că părinții mei au putut să vină din România să fie prezenți la această ceremonie specială. Nu voi uita niciodată când mâna tatălui meu – tremurând de poverile purtate pe parcursul celor 76 de ani, dintre care mai mult de 50 de ani petrecuți în slujba Domnului – a fost pusă pe capul meu, împreună cu a celorlalți păstori, punându-mă astfel deoparte ca slujitor al lui Isus Hristos în tradiția baptistă, o tradiție a cărei început datează de aproape 2000 de ani, în vremea apostolilor Noului Testament. Ce minunat!

O altă zi memorabilă din viața mea a fost la 30 mai 1975 când am absolvit cu Master of Divinity în Capela Absolvenților SBTS. Mi-ar place să cred că am împlinit ceea ce apostolul Pavel l-a sfătuit pe tânărul Timotei să facă în 2 Timotei 3:17: „*Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*”. Aceste cuvinte sunt înscrise pe sigiliul seminarului.

După absolvire, am ajuns la o nouă răscruce, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi arate în ce fel ar trebui să-L slujesc pe El și pe aproapele meu. Mi-ar fi plăcut să mă întorc în România pentru a continua munca începută acolo cu un mare efort de oameni simpli cu foarte puțină pregătire teologică; cu toate acestea, ei au cunoscut și au trăit Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, zi de zi.

Devotamentul și sacrificiul lor a permis luminii Evangheliei să supraviețuiască focului multor persecuții și să ajungă până la noi.

După absolvirea facultății cu titlul Master of Divinity, am continuat lucrarea în Ohio, sub autoritatea Bordului de Misiune Internă (astăzi North American Mission Board - NAMB) ca misionar printre românii din nord-estul statului Ohio, păstorind o adunare nou formată la Parma Baptist Church. Mai târziu, această adunare s-a mutat într-o locație nouă folosind clădirile Bisericii Baptiste Strongsville. Domnul a binecuvântat lucrarea noastră în mod continuu și au fost adăugați noi membri. De asemenea, în acest timp, am fost acceptat de către seminarul SBTS din Louisville, KY în programul de doctorat și, sub supravegherea Dr. Lewis Drummond, am primit titlul de Doctor of Ministry în Evanghelizare, pe data de 6 iunie 1980.

În luna iulie 1980, am primit de la Departamentul de Educație al statului Ohio un certificat de profesor în Educație Multiculturală Bilingvă și Muzică (de la grădiniță până la clasa a 12-a), după ce am îndeplinit cerințele impuse de Consiliul Educației din statul Ohio studiind la Colegiul Baldwin-Wallace din Berea, Ohio.

În plus față de aceste activități, am început activitatea misionară în Canton, Ohio, unde am găsit un grup destul de numeros de români. De asemenea, am continuat să păstoresc Biserica Baptistă Română din Akron, Ohio, intrând într-un program de construcție pentru o nouă clădire a bisericii care a fost finalizată și am inaugurat-o la data de 1 august 1982. Am luat acea ocazie ca să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru strămoșii noștri care au început lucrarea de răspândire a Evangheliei pentru imigranții români veniți în Akron, Ohio. Ei au început prima biserică în 1912 într-o casă. Apoi au cumpărat o bucată de pământ pe care să construiască o biserică pe care au inaugurat-o în decembrie 1914. Această bucată de pământ și construcția aferentă au fost cumpărate de către orașul Akron, cu scopul de a amenaja un parc în fața clădirii fabricii de anvelope, Firestone. Cu banii primiți din vânzarea clădirii vechi precum și din donațiile membrilor bisericii și a altor biserici surori, toate cheltuielile necesare noii biserici și proprietății aferente au fost plătite.

Câteva luni mai târziu, conducerea Asociației Baptiste Române din SUA și Canada (RBA), a decis să țină cea de-a 70-a Convenție anuală Baptistă în noua clădire a bisericii din Akron în perioada 3-5 septembrie 1982. Dorința mea a fost de a ajuta și lucrarea din România, dar acest lucru a fost îngreunat foarte mult de către autoritățile române. Cu toate acestea, Dumnezeu a lucrat pentru noi într-un mod diferit și neașteptat. RBA ne-a informat că este nevoie de a lucra în Australia printre refugiații români. După un interviu oficial cu International Mission Board (Bordul de Misiune Internațională a Convenției Baptiste de Sud), am fost acceptați. Mai târziu în acel an, și anume duminică, 11 august 1985, am fost nominalizați ca primii misionari IMB în Australia. Copiii noștri, Ștefana, Titus, și Ioan ne-au însoțit.

Va urma

COZONACII CU BUCLUC

Lui Dumnezeu îi pasă de noi și-n lucruri mici și-n lucruri mari!

Mărturia Lucreției Buzgău

Era în după amiaza zilei de 10 Februarie 2015. Spre seară am simțit că piciorul stâng de la genunchi în jos era umflat. După câțva timp nu mă puteam sprijini pe el, mă durea foarte tare când umblam și se înroșise tot piciorul. M-au prins și niște friguri și, deși era plină vară, eu tremuram de frig. Mi-am zis în sinea mea că noaptea va rezolva situația în care eram căci piciorul se va odihni și frigurile mă vor lăsa. Cu speranța că Dumnezeu mă va ajuta, m-am culcat. Eram îngrijorată că trebuia să fac ceea ce promisesem pentru nunta care urma să aibă loc pe data de 14 Februarie 2015.

Deci miercuri dimineața 11 Februarie m-am sculat la ora 6, căci îmi trebuia timp să termin până seara acei cozonaci cu nucă pe care-i promisesem pentru nunta de sâmbătă. Am constatat însă că starea mea de sănătate era aceeași ca și cu o zi înainte. Frigurile nu m-au lăsat, iar piciorul era la fel de roșu și umflat. Nu știam ce să fac, eram într-o situație penibilă, nu puteam să-mi țin promisiunea și aveam și dureri groaznice.

Mi-a fost greu s-o sun pe sora care era răspunzătoare cu organizarea prăjiturilor să-i spun că nu mai pot să-mi onorez promisiunea, așa că am renunțat la gândul acesta. La medicul de familie nu m-am dus pentru că mi-am dat seama că nu mi-ar fi putut rezolva problema imediat cum aveam eu nevoie. Și-atunci, în disperarea mea, am apelat la Medicul Suprem, la DOMNUL ISUS. Și cum nu puteam să mă rog nici pe genunchi nici în picioare, m-am pus pe un fotoliu și am început să mă rog Domnului.

Mai întâi l-am cerut iertare pentru tot ce l-am greșit și l-am rugat să mă curățească de tot ce nu-i place Lui, să mă pună într-o stare după voia Lui. Am zis apoi :

„Dacă Tu nu-mi dai ajutorul Tău astăzi eu nu pot să mă țin de promisiunea pe care am făcut-o și rămân de minciună la familia cu nunta și Tu ai spus prin Cuvântul Tău că DA al vostru să fie DA și NU să fie NU. Și Tu ai mai spus prin Cuvântul Tău că atunci când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui. Tu, Doamne, vezi starea nenorocită în care mă găsesc. Frigurile nu mă lasă, pe picior nu pot să stau.”

Mă rugam și plângeam implorând mila Domnului și, dintr-o dată, am simțit că trece peste mine o adiere caldă și frigurile mă lasă. M-am uitat la picior și nu mai era nici roșu, nici umflat. M-am sculat repede în picioare și piciorul nu mă mai durea. Puteam să umblu fără nici o problemă. l-am mulțumit Domnului plină de bucurie și m-am apucat de cozonaci. Toată ziua am cântat cântarea „Nu-i nimeni ca Tine Isus”. Când terminam, o cântam de la început și, până seara, în jurul la ora șapte, am terminat toți cozonacii, căci Domnul mi-a dat și spor în lucrul meu.

*Nu-i nimeni ca Tine Isus,
Prin nopți de durere să dai mângâiere
Nu-i nimeni ca Tine Isus.*

Niciodată nu voi uita ziua de 11 Februarie 2015. Vă încurajez pe toți, frații și surorile mele în Domnul, indiferent dacă problemele sunt mici sau mari, să venim cu încredere înaintea Tatălui ceresc căci El e singurul care poate da rezolvare. Slăvit să fie Domnul Dumnezeu, în veci de veci. Amin.

Gustați și vedeți ce bun este Domnul! (Psalmul 34:8)

TRENUL SPERANȚEI (Rochia de mireasă)

Constantin Oprănescu

- Pe 30 aprilie, cu ajutorul Domnului, în biserica noastră va avea loc un botez, anunță păstorul la sfârșitul slujbei. Fratele Costică și sora Aneta, la cererea lor repetată, vor fi botezați. „În sfârșit, s-a hotărât să ne boteze”, gândesc eu. O privesc pe Aneta și ea se uită la mine... de departe. În Biserica Română bărbații stau într-o parte, iar femeile într-altă parte, așa că între mine și Aneta este o oarecare distanță. Dar după 25 de ani împreună, ne înțelegem și fără vorbe. Mai bine să tăcem, că dacă vorbim prea mult ne certăm... „În sfârșit, s-a hotărât”, îmi spun privirile ei.

Ne-am urcat toți trei în mașină și am plecat acasă gânditori, parcă mai serioși. Aneta se interesează:

- Nu mai e mult și vine Domnul să-Și ia Biserica. Dacă suntem botezați ne ia și pe noi, nu-i așa?

- Sigur că ne ia. N-ai auzit ce a spus păstorul? „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit”. Gogu nu a scos nicio vorbă tot timpul. Mi-am adus aminte de el și l-am privit prin oglindă. Stătea în colțul banchetei din spate, cam amărât.

- Ce e Goguță, ce e cu tine? Atenție, că ne apropiem de McDonald's. Nu-ți miroase nimic?

- Nu sunt foame... L-am privit mai atent. Părea supărat, gata să plângă. Îl întreb iar:

- Ce este, Goguță? Ce ai, copilul meu? Și copilul deschide gura și spune printre lacrimi:

- Tași, dacă vine Domnul Isus și vă ia pe voi, cine mai rămâne să mă boteze și pe mine? Am văzut în ochii lui înlăcrimați o îngrijorare care depășea orice nădejde. Pentru prima dată, copilul s-a văzut în afara preocupărilor noastre primordiale. Am oprit mașina și m-am dus în spate, lângă el. Și Aneta a venit lângă noi.

- Copilașul meu, nu-ți fie frică. Nu te lasă Domnul, nu te lasă Domnul Isus. Copilul meu, unde mergem noi, acolo mergi și tu, atâta timp cât suntem împreună pe Calea Domnului. Ne ia Domnul în Raiul Lui pe toți, nu plânge, ai încredere în Domnul, copilul meu, nu plânge. Dar și eu și Aneta aveam lacrimi pe obraji, lacrimi noi, de dragoste și bucurie, pentru că îl simțeam pe Domnul între noi. Mașini multe vâjâiau în mare viteză, dar nimic nu ne mai tulbura. Peste noi era Duhul Domnului, peste noi era dragostea Domnului.

Mâna lui Dumnezeu era deasupra noastră și noi ne țineam toți trei strânși în brațe, iar fiecare din noi, în Duhul lui, ținea în brațe pe Isus...

Luni am plecat să cumpărăm haine albe pentru botez. L-am luat pe Gogu cu noi și am plecat în oraș, prin magazine. Căutam o rochie albă, albă ca rochia de mireasă, pe care soția tinereții mele nu a avut-o niciodată.

Când noi ne-am căsătorit eram doi copii naivi, răi și foarte săraci. Dar noi nu știam că eram așa. Ne credeam buricul pământului și sfidam pe orișicine... cine mai era ca noi...? Și când ne-am căsătorit, la Primăria din Chitila, nu am avut decât haine obișnuite, sărăcăcioase, dar le purtam cu mândrie mare. N-am avut decât 10 lei în buzunar, și cu ei am cumpărat, la urmă, o sticlă de vin de 7 lei și ne-au mai rămas și bani de tramvai. O verișoară a rupt niște flori prăfuite din curtea Primăriei și le-a dat miresei, și... Dar ce mi-a venit acum cu astfel de amintiri?!

Rochie albă de mireasă, rochia curăției și a virginității... cine o poate purta oare? Pantofi albi și cămașă albă și pantaloni albi și ciorapi albi... Și totuși, eu simțeam că mai sunt întunecat în adâncul inimii mele, dar voiam să fiu curățit de orice pată și botezat. Am cumpărat prosoape noi și lenjerie de corp, să fim nou-nouți și tot ce este vechi să dispară în apa botezului.

Ne-a prins foamea pe drum, mai ales pe Gogu. Și nu știu cum s-a făcut că am ajuns în Northbridge, aproape de restaurantul unde lucra Aneta.

- Hai să mergem la „Grecul”, la restaurant, să mâncăm, ne invită ea în grabă. Eu parcă am intrat în defensivă, ca un arici care se acoperă cu țepii. Am mormăit:

- Eu aș prefera să mergem acasă...

- Nu. Mai bine hai să mergem la „Romani”, propune Aneta.

- Cred că nu ar fi bine, bat eu în retragere. Hai să mâncăm la McDonald's. Parcă simțeam nevoia să mă ascund în spatele unui scut. Spune și tu, Gogule. Îl iau scut pe copil.

- Nu vreau la McDonald's, zice Gogu. Vreau la restaurant, că n-am mai fost de lung timp. S-a dus scutul meu.

- Uite, „Brass Monkey”! Hai aici, că n-am fost niciodată. Aneta e insistentă. Eu strângeam în brațe

sacoșă cu pantofi albi și ciorapi albi, și pantaloni albi și sudoarea îmi curgea pe frunte. Zic:

- Uite, este aici în James Street un shop cu Kebab, pește, ce vreți voi... Hai să mâncăm acolo.

- Nu mă băga în bomba aia turcească, se enervează Aneta. Vreau să mergem și noi ca oamenii serioși la un restaurant. Să stăm ca lumea cu picioarele sub masă, să vedem și noi lumea, nu mă duce la un chioșc cu hot dog. Vreau la restaurant, să mă simt bine!

Îmi tremurau picioarele și nu știam ce să fac. Țineam strâns în brațe hainele pentru botez, de parcă cineva ar fi vrut să mi le smulgă din mână, și am șuierat printre dinți:

- Evo, nu mă bagi tu pe mine înapoi în cârciumă. Abia am ieșit de acolo. Mergem acasă. Am plecat hotărât spre locul unde parcasem mașina. Nici nu m-am gândit să mă uit înapoi, să văd dacă vin după mine. Țineam strâns în mână cămașa mea albă

de botez și mă grăbeam să ies din aglomerație, să ies din lume. Nu m-am uitat o clipă înapoi. Am intrat în mașină. Răsuflam greu și eram transpirat. Am vrut să mă rog Domnului, dar singurele cuvinte care mi-au venit în minte au fost:

- Scape cine poate! Amin.

După câteva minute au venit și Gogu și Aneta. Râdeau bucuroși, cu câte o gogoasă în mână.

- Hei, tași, vrei și tu un bite? Hai, mușcă și tu o dată.

- Vreau, Gogule. Am mușcat cu plăcere. Buuun! Gogule, mare șmecher a fost ăla care a inventat gogoșile.

Am pornit mașina și încet, parcă să nu deranjez pe nimeni, și pe furiș, am ieșit din Northbridge. Aneta și Gogu se ospătau în spate și făceau gălăgie mare. Lângă mine, pe scaun, cămașa albă ieșise pe jumătate din ambalajul ei. Ce albă este cămașa, și ce frumoasă. Ca o rochie de mireasă...

SUFLETUL VEȘNIC

Pastor Ionel Grosu

Da, sufletul nostru e nemuritor,
Precum Cel dintru care descinde,
Ca apa ce curge mereu din izvor,
Măcar că pe luciul ei undele mor,
Izvorul în el le cuprinde!

Ca floarea ce-și dă minunatul balsam,
Purtat în petale de rouă,
Chiar dacă o clipă trăiește pe ram,
Ea țese adânc uimitor filigran
De viață, spre viața cea nouă!

Ca stelele 'nalte ce trec liniștit
La primele raze de soare,
Noi nu le vedem, dar acolo-n zenit,
Ascunse în astrul ce le-a copleșit,
Plutesc în neant și splendoare.

Sau ca un ecou ce aleargă hoinar
Și care pe mulți îi intrigă,
Că până să poată să spună mai clar
Ce are de spus, se trezește că iar
Se întoarce la Cel care-l strigă.

Așa ne e viața aici pe pământ,
În trupul acesta vremelnic:
Ca unda pe apă, ca floarea în vânt,
Ca steaua în zori sau ca sunetul frânt,
Dar sufletu-n Domnul e veșnic!

ȚINTA MEA

Maria Hanciu

*Ținta mea în viața ce-o trăiesc
Este să-L iubesc pe Dumnezeu
Căci El totdeauna mă ajută
Și atunci când drumul este greu.*

*Când furtuni și multele ispite
Uneori în viață întâlnesc,
Să mă sprijinească îmi promite
Și ușor peste nevoi pășesc.*

*Însă El ne dă la toți poruncă:
Noi să stăm lipiți de Dumnezeu.
Să-L iubim cu dragoste adâncă,
Creați suntem după chipul Său.*

*Și-apoi Dumnezeu ne poruncește
Pe-aproapele nostru să iubim,
Ca pe noi să îl iubim pe frate
Ca lui Dumnezeu pe plac să-l fim.*

*Suflete, iubești pe Dumnezeu?
Este asta ținta vieții tale?
Sau alergi după plăceri mereu?
Să nu uiți că toate-s trecătoare.*

*Căci noi vom lăsa în urmă totul
Când vom părăsi această viață.
Va sta doar ce-am făcut pentru Domnul.
Asta e ce Biblia ne-nvață.*

CHEC CU BANANE ȘI CREMĂ DE BRÂNZĂ

INGREDIENTE:

Pentru aluat:

2 banane mari (coapte bine)
1/2 cană cu zahăr
1/2 cană cu ulei
2 ouă
2 căni cu făină
1 plic cu praf de copt
1/2 lgt. cu sare
1 plic cu zahăr vanilat
1/4 lg. cu scorțișoară
coaja de la o lămâie, rasă

Pentru umplutură:

300 g brânză ricota
1 lg. cu stafide
2 lg. cu zahăr
1 plic cu zahăr vanilat
1 ou

*Pentru măsurarea ingredientelor se folosește o cană de 250 ml.

*Ingrediente necesare pentru o tavă pentru chec de 30×12 cm.

MOD DE PREPARARE:

Încălzim cuptorul la 180 grade. Tăiem bananele rotonde și le pasăm cu furculița.

Adăugăm zahărul, zahărul vanilat, uleiul și ouăle și amestecăm cu mixerul, până când amestecul a crescut puțin.

Adăugăm coaja rasă de lămâie, scorțișoara, sarea și praful de copt și omogenizăm bine compoziția.

Adăugăm făina și amestecăm energic, cu atenție, pentru a nu se forma cocloașe.

Lăsăm aluatul deoparte puțin și pregătim umplutura de brânză. Amestecăm brânza dulce de vacă cu cele 2 linguri cu zahăr, zahărul vanilat, oul și stafidele. Omogenizăm amestecul.

Într-o tavă pentru chec (30×12 cm) tapetată cu hârtie de copt, punem jumătate din aluatul cu banane, apoi așezăm cu grija deasupra umplutura cu brânza dulce și încheiem, turnând deasupra acesteia aluatul rămas.

Dăm tava la cuptorul încins pentru aproximativ 1 oră (pentru mai multa siguranță faceți testul cu scobitoarea după 35-40 de minute). După ce am scos checul din cuptor trebuie lăsat să se răcorească și apoi îl feliem.

Dumnezeu nu vă mai iubește!

Un preot, după vreo cinci ani de când venise în parohie, văzând că se tot împuținează serviciile religioase și, implicit, și resursele nevoițelor sale duhovnicești ...și materiale, anunță că de hramul bisericii are să facă un bilanț al activității sale și, desigur, al comunității în ansamblul ei.

În ziua sortită, după săvârșirea Sfintei Liturghii, părintele, cu glas domol și sacadat, iese în fața credincioșilor și începe să le bine-vestească: Dragii mei fii și fiice! Sunt cu voi de câțiva ani de împreună-lucrare în ogorul Evangheliei. Au fost momente frumoase, multe dintre ele. Altele au fost grele, atât pentru obștea noastră, cât și pentru unii dintre noi. Însă, cu ajutorul Domnului, am încercat să le facem față la toate. Acum însă, la momentul bilanțului, mă simt obligat, în fața lui Dumnezeu și înaintea dumneavoastră, să vă mărturisesc, cu frică și cu cutremur, ce am constatat eu în cei câțiva ani de când suntem împreună.

Din experiența mea cu voi și ca preot în acest sat, cu durere trebuie să vă spun că mi-am dat seama, destul de curând, că voi nu vă mai iubiți. Nu există iubire între voi, a unora față de ceilalți. Dovadă? În anul ce a trecut nu am avut decât o singură cununie! Deci, dacă nu vă iubiți, desigur că și cununile au scăzut îngrijorător. Însă aceasta nu e tot... Mi-am dat seama că nu doar nu vă iubiți la modul acesta frumos, binecuvântat, în care să vă doriți întemeierea unei familii. Ci, mai mult, nici măcar de iubire pur fizică, pământescă, nu mai poate fi vorba între voi, pentru că a trecut amar de vreme de când nu am mai avut nici un botez! Și, ca și cum acestea nu ar fi de ajuns și suficient de grav, am sesizat cu extremă îngrijorare că, dacă voi nu vă mai iubiți între voi, nici Dumnezeu nu vă mai iubește! Anul acesta, nu am avut nicio înmormântare...

<http://ortodox.md> Extras din „77 Întâmplări Nostime Din Viața Părinților”

THE REFUGEE WEEK 19 – 25 IUNIE 2016

MELBOURNE AUSTRALIA

Săptămâna refugiaților este o activitate anuală importantă în Australia cu scopul de a informa publicul cu privire la contribuțiile pozitive făcute de refugiați către societatea australiană. Au fost organizate primele evenimente de felul acesta la Sydney, în 1986 de către *Austcare*.

Scopul final al celebrării este de a crea o mai bună înțelegere între diferitele comunități și pentru a încuraja integrarea cu succes care să permită refugiaților să trăiască în condiții de siguranță și să continue să aducă o contribuție valoroasă în Australia.

Și noi, românii, suntem mulțumitori acestei țări care odată s-a numit Țărutul de sud al Duhului sfânt. Împreună cu toți refugiații și emigranții care au călcat pe acest continent, împărtășind același destin, să înălțăm o rugăciune:

DUMNEZEU SĂ BINECVÂNTEZE AUSTRALIA

Colegiul de consilieri spirituali:

Cornel Ghiță	– Biserica Maranata
Dorel Brândaș	– Biserica Harul
Daniel Cârpean	– Biserica Harul
Daniel P. Nicolici	– Biserica Speranța
Gelu Bondor	– Biserica Adelaide
Ioan Bușan	– Biserica Perth
Marin Cucuian	– Biserica Maranata
Teofil Ciortuz	– Prima Biserică

Baptistă Română din Australia

Pentru detalii, corespondenții:

Adrian Buzgău	- Biserica Maranata	– 0433766376
adrianbuzgau@gmail.com		
Andrei Marcu	- Biserica Speranța	– 0423940981
Emil Crăiță-Mândră	- Prima Biserică Baptistă	– 0402681036
Iacob Cerbu	- Prima Biserică Baptistă	– 0425295401
Nelu Albu	- Biserica Harul	– 0449590887
Viorel Sabou	- Biserica Adelaide	– 08 83878393

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, Email: sperantaaus@gmail.com

Consultant tehnic, Expediere Email și Facebook:
Adrian Buzgău. Email: adrianbuzgau@gmail.com

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport (unde este cazul).

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta
BSB: 063610 Account : 10624398

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic;
ph. 0423659724